Megaláztatásában az ítélete elvétetett

Az eddigiekből egy fontos dolgot szeretnék kiemelni: szükségünk van arra, hogy Krisztus gondolata legyen bennünk. Az Úr Jézust megkísértette az ördög, és csábító ajánlatot tett neki: *„Néked adom a föld minden országát”*, de egy kikötéssel: *„ha leborulva imádsz engem.”* Ez a próbatétel nem csak az Úr Jézusé volt; velünk is megtörténhet.

Ha megfigyeljük Sátán módszerét, látjuk, hogy először ajánlattal ment az Úr Jézushoz. Velünk is így bánik: csalogatással jön. Ha vonzó ajánlatokkal megnyer bennünket, már nem lesz szüksége arra, hogy szenvedéssel kísértsen. Először kellemes dolgokkal jön, amelyeket könnyű elfogadnunk. Ha így megnyer, nem kell keményebb eszközökhöz, például a szenvedéshez nyúlnia, hiszen a szenvedés közelebb vihet minket az Úrhoz.

Ez megmutatja, hogy harcban állunk, csatában Sátánnal, és ébereknek kell lennünk. Az ajánlatok azon a kívánságon keresztül vonzanak bennünket, amely bennünk van, annak következményeként, hogy bűnben születtünk, és ha nem vigyázunk, könnyen a csapdájába eshetünk. Az Úr Jézus is hasonló helyzetbe került, amikor a nép királlyá akarta tenni.

Olvassunk el néhány verset, hogy jobban megértsük ezt a helyzetet, és egyúttal azt is, hogyan viszonyult az Úr Jézus a nép kívánságához. Elrejtőzött előlük, és alázatos maradt. János 12-ből olvasunk, a 12. verstől: *„Másnap a sok nép, a mely az ünnepre jött, meghallván, hogy Jézus Jeruzsálembe jő, Pálmaágakat vőn, és kiméne előle, és kiált vala: Hozsánna! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya!”* Ámen.

A nép királyságot kínált az Úr Jézusnak, de nem abban az értelemben, amelyet Ő képviselt. A maguk elképzelése szerinti királyt akartak, egyfajta uralmat, nem az igazság országát, hanem olyat, amely a saját várakozásaiknak felel meg. Az Úr Jézus kitért a nép e kívánsága elől, amely valójában Sátántól jövő ajánlat volt. Elképesztő ajánlat.

Valahányszor ajánlatot kapunk, el kell gondolkodnunk azon, miért kapjuk. Lehet, hogy ezek az ajánlatok olyan útra vezetnek, amely a veszedelembe visz, ezért nagyon vigyáznunk kell.

Segítsen meg az Isten, hogy az Úr Jézus lelkülete legyen bennünk, és elrejtőzzünk, amikor az emberek magasztalni, felemelni akarnak minket. Ne magunk keressük a dicséretet, hogy királlyá tegyenek, nem egy nép fölött, hanem a saját területünkön, ahol arra hívnak, hogy nagyobbak legyünk, valamiféle tekintélyünk legyen.

Eszembe jut valami a fiatalságomból, elmondok egy rövid történetet. Dolgoztam, nagyjából huszonkilenc éves voltam, majdnem huszonkilenc. Már vezető beosztásban voltam, egy nemzetközi szállítmányozó cég igazgatója. Egy nagy romániai vállalatnak dolgoztam, amelynek körülbelül háromszáz alkalmazottja volt, és további cégeket is birtokolt. Ennek a nagyvállalatnak a tulajdonosa egy nemzetközi exportcég volt, Románia egyik jelentős vállalata.

Nem kis cég volt, hanem egy exportvállalat még Ceausescu idejéből, vagyis a romániai kommunista diktatúra korából. Ennek a cégnek a vezetője, aki a nagyvállalatot irányította, és engem is a szállítmányozó céggel együtt, kereskedelmi miniszter lett, ami nagyon magas pozíció a román kormányban. Miniszterként kiválasztott néhány embert a cégéből, hogy vele menjenek a kormányzat világába, a minisztériumba.

Emberi szempontból teljesen szokványosan járt el: hűséges emberekkel akarta körülvenni magát. Kísértést éreztem, hogy feladjam a pozíciómat, amely ugyan jelentős volt, de kicsinek tűnt ahhoz képest, amelyet felajánlhattak volna. Világosan emlékszem, hogy egy pillanatig sem gondoltam arra, hogy abba az irányba induljak. Tudatában voltam azoknak a veszélyeknek, amelyekkel a kormányzati szerepvállalás jár. Isten megóvott ettől a kísértéstől.

Az az ember mindössze hat hónapig volt kereskedelmi miniszter. Megbízatása nem tartott sokáig, aztán vissza kellett térnie a cégéhez. Nem tudom, mi lett a kollégáival vagy azokkal, akiket magával vitt; nem követtem figyelemmel ezeket a részleteket, de tudom, hogy sok minden történhet az életünkben, amikor Sátán kísértéseinek áldozatául esünk.

Arra kellene törekednünk, hogy az Úr Jézus példáját kövessük, hogy hasonlóvá legyünk Hozzá. Vágyjunk arra, hogy többet tanuljunk az Úr Jézusról, hogy megértsük, hogyan éljünk úgy, ahogyan Ő élt. Nyissuk ki az Apostolok cselekedeteinek 8. részét. A 26. verstől kezdjük, hogy megértsük az összefüggést: *Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnek, mondván: Kelj fel és menj dél felé, arra az útra, a mely Jeruzsálemből Gázába megy alá; ez puszta.*

Ő pedig felkelvén elméne. És ímé egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királynéjának főembere, a ki annak minden kincse felett vala, ki Jeruzsálembe ment vala imádkozni, Visszatérőben vala, és ül vala az ő szekerén, és olvassa vala Ésaiás prófétát.

Monda pedig a Lélek Filepnek: Menj oda és csatlakozzál ahhoz a szekérhez. Oda futván pedig Filep, hallá, hogy Ésaiás prófétát olvassa, és monda: Vajjon érted-é a miket olvasol? Az pedig monda: Hogy érthetném, ha valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felszállván, üljön vele.

Az írásnak pedig helye, a melyet olvas vala, ez vala: Mint juh vitetett mészárszékre, és mint a bárány az őt nyírója előtt néma, úgy nem nyitotta meg száját. Megaláztatásában az ítélete elvétetett, nemzetségét pedig kicsoda beszéli el? mert elvétetik a földről az ő élete. Felelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? magáról-é, vagy valaki másról?

Filep pedig megnyitván száját, és elkezdvén ez írástól, hirdeté néki a Jézust.

Itt döntő fontosságú észrevennünk, hogy Filep Jézust, vagyis az Úr Jézust hirdette. Az Úr Jézusról azt mondja az Írás: *„Megaláztatásában az ítélete elvétetett.”* Ez a szó, *megaláztatás*, az ószövetségi Józsefet juttatja eszünkbe, aki sok próbán ment keresztül, mielőtt Isten felmagasztalta.

József a fogsága idején megfejtette a fáraó sütőmesterének és pohárnokának álmát. Aztán arra kérte a pohárnokot, hogy emlékeztesse őt a fáraónál, ha visszahelyezik tisztségébe, abban reménykedve, hogy így kiszabadul a börtönből. Isten azonban nem engedte, hogy a pohárnok így segítsen Józsefen, mert más terve volt vele.

Az Úr Jézusról azt olvassuk: *„Mint juh vitetett mészárszékre, és mint a bárány az őt nyírója előtt néma, úgy nem nyitotta meg száját.”* Nem kereste az emberek kegyét, és nem akarta igazolni ügyét, hanem hagyta, hogy Isten akarata teljesedjék, még az igazságtalan ítélet pillanataiban is.

Filep azért hirdette az Úr Jézust, hogy a komornyik megtanulja szeretni Őt, és úgy akarjon élni, ahogyan Ő élt. A szerecsen komornyikról az Írás többet nem szól, de a történeti hagyomány szerint vértanúként halt meg. Befogadta az Úr Jézust, és bár egykor fejedelmi ember volt, a kormányzás egyik vezetője, pénzügyminiszter, nem lehet megmondani, mi történt vele, hogy ilyen mélyre jutott, hogy vértanúságot szenvedett. Azt választotta, hogy olyan legyen, mint az Úr Jézus. Dicsőség az Úrnak!

Ha visszalapozunk, és az Apostolok cselekedeteinek 8. részéből olvasunk, visszajutunk ahhoz a gondolathoz, hogy azért akarjuk hirdetni az Úr Jézust, hogy megtanuljunk úgy élni, mint Ő. Az ördög jön, és ajánlatot tesz nekünk, mi azonban úgy kell, hogy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt. *Meg van írva*, feleli neki az Úr Jézus. Olvassuk a 8. rész 4., 5. és 6. versét: *„A kik azért elszéledtek, szerte jártak, hirdetvén az ígét. Filep pedig lemenvén Samariának városába, prédikálja vala nékik a Krisztust. A sokaság pedig egy akarattal figyelmez vala azokra, a miket Filep mond vala, mikor hallották és látták a jeleket, a melyeket cselekszik vala.”* Ámen. Mit tett Filep? Mit kell tennünk nekünk? Filep az Úr Jézust hirdette.

Amikor azt mondjuk, hogy az Úr Jézust hirdette, nem csak arra gondolunk, hogy beszélt az Ő haláláról és feltámadásáról. Fel is magasztalta az Úr Jézust, hogy az emberek lássák Őt, és vonzódjanak Hozzá, az Ő jelleme szépségéhez. Olvassuk a 12. verset: *„Mikor pedig hivének Filepnek, ki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevéről prédikála, megkeresztelkedének, mind férfiak, mind asszonyok.”* Ámen.

Amikor hittek Filepnek, aki az Isten országáról és Jézus Krisztus nevéről prédikált, vagy mondhatjuk úgy, hogy Krisztust hirdette, elhitték, amit Filep az Úr Jézusról mondott nekik. Elhitték, hogy megaláztatásában az ítélete elvétetett. Nekünk viszont van egy gondunk: azt akarjuk, hogy a mi ítéletünk érintetlen maradjon, és mi a magunk bölcsességével hozzunk döntéseket, Isten nélkül, Krisztus nélkül.

Nézzük meg, hogyan jártak el az apostolok. Az Apostolok cselekedetei 16. részének 9. és 10. versét olvassuk: „*És látás jelenék meg Pálnak éjjel: Egy Macedón férfiú álla előtte, kérvén őt és mondván: Jőjj által Macedóniába, és légy segítségül nékünk! Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekeztünk Macedóniába menni, megértvén, hogy az Úr hívott minket, hogy nékik az evangyéliomot hirdessük.*” Ez nem korlátozódik arra, hogy az Úr Jézust hirdetjük, hanem az evangélium mélyebb megértését is magában foglalja.

Hogy ezt tisztázzuk, nézzük meg a 2Korinthusi levelet, ahol Pál apostol az igehirdetéséről beszél. A 4. részben olyan dolgokat tár fel az Úr Jézusról, amelyek alapvető fontosságúak abban, hogyan éljünk, és hogyan beszéljünk a hitünkről.

Az 1. verstől a 6. versig idézem: *„Annakokáért, mivelhogy e szolgálat a miénk, a szerint, a mint könyörülést nyertünk, nem csüggedünk; Hanem elvetettük a gyalázatnak titkait, nem járván álnokságban, sem nem hamisítván meg az Isten ígéjét; hanem az igazság kijelentésével ajánljuk magunkat minden emberi lelkiismeretnek az Isten előtt.”*

Pál apostol hangsúlyozza, hogy az evangélium, amelyet hirdetett, nem volt meghamisítva (vagyis nem volt romlott).

„*Hogyha pedig leplezett is a mi evangyéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: A kikben e világ istene megvakította a hitetlenek gondolatait, hogy ne fényljék nékik a Krisztus dicsősége evangyéliomának világossága, a ki az Istennek képe.*”

Pál tehát nemcsak Isten igéjét hirdette, hanem az Úr Jézust mutatta be, akiről az Írás azt mondja, hogy benne lakozik az Isten egész teljessége, és hogy Ő az Isten képe, dicsőségének visszatükröződése.

„*Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat Jézusért. Mert az Isten, a ki szólt: Setétségből világosság ragyogjon, ragyogott a mi szívünkbe, hogy világoskodjék az Isten dicsősége ismeretének világossága a Jézus Krisztus arcán.*”

Gondoljunk bele, mi történik, amikor ragyog a világosság. A nap fénye például, amikor ragyog, megvilágít, és elűzi a sötétséget az életünkből. Mi tehát az Úr Jézust hirdetjük. A Kolossébeliekhez írt levélhez fordulunk, hogy elolvassuk, milyen fontos az Úr Jézust hirdetni, és nem mást. Ez volt Isten terve, és mindannyian emlékszünk, hogy azt a parancsot kaptuk: menjünk, és hirdessük az evangéliumot, vagyis hirdessük az Úr Jézust *minden teremtésnek*.

A Kolossé 1:15-ben Pál apostol így írja le az Úr Jézust a kolossébeli gyülekezetnek: *„A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtésnek előtte született.”* Az Úr Jézus Isten képe. A Krisztus dicsősége evangéliumának világossága úgy kell, hogy ragyogjon, hogy Isten képét mutassa meg, vagyis az Úr Jézust, aki Isten képe. A 19. versben pedig ezt olvassuk: *„Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség.”* Az istenség egész teljessége az Úr Jézusban lakozik, és ezekről a dolgokról még tovább olvasunk.

Őt kell hirdetnünk, mert így Isten teljességét hirdetjük. Feltárjuk Isten minden rejtett dolgát, hogy az emberek vágyjanak arra, hogy olyanok legyenek, mint az Úr Jézus. Szintén a Kolossé 1-ből, a 28. és 29. versből nagyon fontos megjegyeznünk, mit tett Pál apostol: *„A kit mi hirdetünk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesen állassunk elő a Krisztus Jézusban.”*

Ez a vers sok mindent elmond. Nemcsak azért hirdetjük az Úr Jézust, hogy csodálják, és dicsérő énekeket énekeljenek Neki, bár ez jó gyakorlat, hanem mélyebb célunk van. Minden embert

tökéletesen akarunk előállítani a Krisztus Jézusban, eljuttatni az Ő teljessége nagykorúságának mértékére.

Ezért hirdetjük az Úr Jézust: azért, mert arra törekszünk, hogy hasonlóvá legyünk Hozzá. Ennek a munkának szentelte magát Pál apostol. Ha a pogányok apostola, Pál, ezért a célért munkálkodott, akkor nekünk is az ő példáját kellene követnünk. „*A miért fáradozom is, tusakodván az ő ereje szerint, a mely én bennem hatalmasan működik.*” Ámen. Isten hatalmasan munkálkodott Pál apostolban azért, hogy Pál az Úr Jézust hirdesse. A 2Korinthusi levélből megértettük, hogy ezt a szolgálatot Istentől kaptuk: hogy az Úr Jézust és Isten országát hirdessük.

Az Efézusi levél 3. részében többet is megtudunk az Úr Jézusról, ami arra indít minket, hogy úgy akarjunk élni, ahogyan Ő élt. Itt van előttünk az Ő példája: nagy ajánlatokkal kísértették, de hű maradt azokhoz az értékekhez, amelyeket valóban érdemes követni.

Az Efézus 3:14–19-ben ezt olvassuk: *„Ezokáért meghajtom az én térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, A kiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, Hogy adja meg néktek az ő dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberben.”* Fontos megjegyeznünk, hogy a *„meghajtom az én térdeimet”* az apostol imádsága ezekért a dolgokért. Szép és erőteljes imádság ez, és nekünk is így kellene imádkoznunk egymásért.

„*Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben, a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén; Hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélesség és hosszúság és mélység és magasság; És megismerhessétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy beteljesedjetek az Istennek egész teljességéig.*” Ámen.

Az Apostolok cselekedetei 20. része szerint Pál apostol ezt mondja az efézusi gyülekezetnek: *„Nem vonogattam magamat, hogy ne hirdessem néktek az Istennek minden tanácsát.”* Isten terve az, hogy Krisztus bennünk lakozzék. „*Krisztus ti bennetek, a dicsőség reménysége.*”

Az a kívánság, hogy Krisztus jelleme lakozzék bennünk, hogy a Krisztus beszéde lakozzék bennünk gazdagon, hogy megérthessük – ahogyan olvastuk –, mi a szélesség, a hosszúság, a mélység és a magasság, és megismerjük Krisztus minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy beteljesedjünk az Isten egész teljességéig.

Olvastuk, hogy Őbenne lakozik Isten egész teljessége. Bennünk is Isten egész teljességének kell lakoznia. Ezért elengedhetetlen, hogy megismerjük Krisztust, hogy megismerjük Krisztus minden értelmet felülhaladó szeretetét. Ezeket a dolgokat már olvastuk, értelmünkkel fel is fogjuk őket, de a szívünkkel nagyon nehéz a gyakorlatba átültetni őket.

Pál apostolról és az Úr Jézus hirdetéséről még egyszer felolvasok erről a témáról az Apostolok cselekedeteinek 28. részéből, aztán mondok néhány dolgot az Úr Jézusról. Szeretném, ha elgondolkodnánk, és példát vennénk az Ő életéből. Ha valóban szívünkön viseljük – márpedig így kellene lennie –, hogy úgy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt, akkor az a cél, hogy Isten egész teljessége lakozzék bennünk.

Az Apostolok cselekedetei 28. részében a 22. verstől olvasunk, ahol arról van szó, hogy Pál apostol Rómában lakik. Az ott élő zsidók eljöttek hozzá, hogy a keresztyén hitről kérdezzék, amely ellenkezést kiváltó téma volt. A 22. vers így szól: *„Kívánjuk azonban tőled hallani, mit gondolsz; mert ez atyafiságról tudjuk, hogy mindenütt ellene mondanak. Rendelvén pedig néki egy napot, többen jövének hozzá a szállásra; kiknek ő magyaráz vala, bizonyságot tévén az Isten országáról, és vetekedvén velök a Jézus felől, mind a Mózes törvényéből, mind a prófétákból, reggeltől fogva estig. És némelyek hivének azoknak, a miket mond vala, némelyek pedig nem hivének.”*

Aztán a 30–31. vers leírja, hogy Pál két egész esztendeig maradt egy bérelt házban, és fogadott mindenkit, aki hozzá ment, hirdetve az Isten országát, és tanítva az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, akadálytalanul. Kiemeli az Írás, hogy teljes bátorsággal és akadálytalanul hirdette az Úr Jézus életét.

Az Úr Jézusról beszélt, az Úr Jézus szépségéről, vagyis az Ő jellemének szépségéről. Ez az a küldetés, amelyen munkálkodunk: Őt hirdetjük. Ez a mi szolgálatunk, ahogyan Pál apostolnak is ez volt a szolgálata, és nekünk is ez kell, hogy legyen a szolgálatunk. De ahhoz, hogy valóban hirdessük Őt, az Ő tanítása szerint kell élnünk, különben megtörténhet, hogy hirdetjük Őt, de nem élünk az Ő szavai szerint.

Nyissuk ki János evangéliumának 5. részét, amely az egyik nehéz pont számunkra. Itt kezdődik el Isten munkája bennünk; ez az a szakasz, ahová mindegyikünknek el kell jutnia. Ez hitéletünk kezdete Istennel, az Úr Jézussal.

János 5-ben az Úr Jézusnak egy olyan tulajdonságát látjuk, amelyet Filep, Pál apostol és a többi apostol is hirdetett. Ők Isten igéjét, az evangéliumot, vagyis az Úr Jézust hirdették. Aki figyelmesen olvassa az Apostolok cselekedeteit, észreveszi, hogy amikor az evangéliumról, Isten igéjéről és az Úr Jézusról esik szó, ugyanarról van szó.

Az apostolok mind ugyanazt az utat járták: tanítványokat tettek, akiknek növekedniük kellett, és eljutniuk az Úr Jézus nagykorúságának mértékére. Ez a tanítványság célja, és az apostolok mindenütt tanítványokat tettek, ahová csak mentek. Az Úr Jézust hirdették, megmutatták, milyen Ő, hogyan él, és megtanították az embereket arra, hogy kövessék az Úr Jézust.

Életünk kezdetéről fogunk olvasni, ami nagyon fontos, mert innen indul az élet, itt kezdődnek a dolgok mindegyikünkkel. János 5. részének 17. versétől olvassuk: „*Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. Ezért aztán még inkább azon voltak a zsidók, hogy megöljék őt, mivelhogy nemcsak megrontotta a szombatot, hanem az Istent is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel.*”

Fontos megjegyeznünk, hogy az emberek meg voltak győződve arról, hogy az Úr Jézus egyenlővé tette magát Istennel. Korábban már beszéltünk arról, mit jelent egyenlővé tenni magunkat Istennel: amikor Istennek egy véleménye van, nekünk pedig egy másik, és a magunkét tartjuk fontosabbnak. Nem azt jelenti egyenlővé tenni magunkat Vele, hogy a saját véleményünkkel megyünk az Úr Jézushoz, és Ő a Lelke által meggyőz minket, hogy engedjünk, tagadjuk meg

magunkat, és hagyjuk, hogy az ige munkálkodjék az életünkben. Hanem az, amikor odamegyünk az Úr Jézushoz, és megpróbáljuk kioktatni Őt, hogyan állnak a dolgok.

Ez volt az a vád, amelyet a zsidók az Úr Jézus ellen felhoztak. El akarták ítélni Őt, és az Úr Jézus felel erre a vádra; ezt a feleletet meg kell jegyeznünk. Mivel azzal vádolták, hogy egyenlővé teszi magát Istennel, „*Felele azért Jézus és monda nékik: Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától.*” Azzal vádolták, hogy megrontja a szombatot (és így egyenlővé teszi magát Istennel), hogy Istent mondja Atyjának, és Ő az Ő Fia, és így tovább. Az Úr Jézus azonban nagyon világosan tisztázza: *„A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát; mert a miket az cselekszik, ugyanazokat a Fiú is hasonlóképen cselekszi.”*

Ez világos meghatározást ad nekünk. Mondhatnánk tehát, hogy a Fiú velünk lakozik, az Atya pedig a Fiúval. Hogy megértsük, mit kíván tőlünk, olvassuk így: *„Bizony, bizony mondom néktek, hogy mi semmit sem cselekedhetünk magunktól. Semmit sem cselekszünk, csak azt, amit az Úr Jézust látjuk cselekedni, és amit az Úr Jézus cselekszik, ugyanazt mi is hasonlóképpen cselekedjük.”* Ez a mi elhívásunk. Amikor az Úr Jézust hirdetjük, ezt az igazságot kell hirdetnünk. Nem tesszük magunkat egyenlővé Istennel, nem a saját véleményünket követjük.

Tanulhatunk egy-két leckét Isten igéjéből arról, hogyan ne tegyük magunkat egyenlővé Istennel. Amikor úgy értelmezzük az Úr tanítását, hogy azt állítjuk, nem úgy van, ahogyan elénk tárja, egyenrangúnak tekintjük magunkat Vele. Veszélyes dolog Isten igéjét a magunk véleménye szerint megváltoztatni. János 5:30-ban az Úr Jézus világosan mondja: *„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem az Atyának akaratát, a ki elküldött engem.”* Ámen.

Pál apostol az Úr Jézust hirdette, és arra tanította az embereket, hogy az Ő példája szerint éljenek. Így tehát nekünk is az Ő módján kellene élnünk. Arra vagyunk elhívva, hogy ugyanígy éljünk. Akik elfogadták ezt az igehirdetést, megkeresztelkedtek. Akik viszont nem fogadták el, azok – ha figyelmesen olvassuk az Apostolok cselekedeteit Isten igéje szerint – felingerelve és haragosan távoztak. A 14. részben például azt olvassuk, hogy mivel némelyek nem fogadták be Isten igéjét, az apostolok a pogányok felé fordultak.

Az a bajunk, hogy csak azokban a dolgokban értünk egyet az Úr Jézussal és Istennel, amelyek nem érintenek minket közvetlenül, amelyek nem okoznak kényelmetlenséget. Amikor azonban gondok támadnak a családban, a rokonokkal, barátokkal vagy ismerősökkel, megtartjuk a saját véleményünket ahelyett, hogy Istenhez igazodnánk. Ez az a nehéz lelkület, amelyet sokan nem tudnak elfogadni.

Az Úr Jézus nem azt választotta, hogy király legyen vagy független gondolkodó, hanem azt, hogy az Atya akaratát teljesítse. A zsidók azért akarták megölni, mert szemükben egyenlővé tette magát Istennel, ami elfogadhatatlannak számított.

Egyenlővé tenni magunkat Istennel az egyik legnagyobb bűn, és Isten ellene áll a kevélyeknek, vagyis azoknak, akik az Ő szintjére próbálják emelni magukat. Fontos megértenünk, miért akarja az Úr Jézus, hogy örömmel fogadjuk az igét arról, hogyan élt Ő, mert aki örömmel fogadja ezt az igét, az Őbenne kezdi el az életét.

Az ilyen ember elhatározta, hogy teljes engedelmességben él Isten igéje iránt. Nem akarja Isten igéjét helytelen módon a magáévá tenni, és nem tartja magát Istennel egyenlőnek. Ahogyan az Úr Jézus mondta: *„Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát”*, elengedhetetlen, hogy megtagadjuk a saját kívánságainkat, hogy az Ő útját kövessük. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek munkája az, hogy úgy formáljon át minket, hogy hasonlóvá legyünk az Úr Jézushoz.

A cél az, hogy hasonlóvá legyünk az Úr Jézushoz, aki maga is hasonló az Atyához, és így elnyerjük Isten képét. Ez a végső cél, és csak ezen az átformálódáson keresztül juthatunk el oda, hogy bennünk legyen Isten tökéletes képe. Így munkálkodik bennünk Isten.

Vegyük most szemügyre a Lélek gyümölcsének egyik vonását, a hosszútűrést, és beszéljünk arról, hogyan lehet eljutni ehhez az erényhez. Isten azt akarja, hogy egész teljessége lakozzék bennünk, az Ő hosszútűrése is. Hogyan juthatunk el tehát a hosszútűrés állapotára? Járnunk kell a hosszútűrés útját, és meg kell kérdeznünk magunktól, mennyi időt kellene szánnunk arra, hogy kiműveljük.

Érdekes ezt a folyamatot az iskolába járó gyermekek tanulásához hasonlítani. A cél az, hogy tudást gyűjtsenek, és ezért a szünidőket kivéve minden nap órákra járnak. Az órarend pontosan meg van szabva: első osztályban napi három-négy órával kezdődik, aztán öt, hat, sőt nyolc órára nő naponta, a tanterv követelményeitől és attól függően, mennyi ismeretet kell rövid idő alatt elsajátítani.

Ha naponta néhány órát a hosszútűrés tanulásának szentelnénk, mennyi időt fordítanánk erre az erényre? Pál apostol, Péter és a többi apostol, és velük együtt mi is arra vagyunk elhívva, hogy az Úr Jézust hirdessük, mégpedig az Ő hosszútűrésének példáján keresztül. A türelem alapvető erény. Emlékezzünk, világosan meg van írva: *„Az Isten szeretet”*, és *„az Isten hosszútűrő”*, és nekünk arra kell törekednünk, hogy olyanok legyünk, mint a mi Tanítónk, az Úr Jézus.

Ő hosszútűrő, és mivel Isten hosszútűrő, az Úr Jézus is olyan, mint Ő, hiszen benne lakozik az istenség egész teljessége. Fontos, hogy naponta gondolkodjunk a hosszútűrésen. Ha egy múlandó életért, amely átlagosan hetven-nyolcvan évig tart, ennyi időt szánunk a tanulásra – tizenkét évet, plusz az egyetemet, sőt bizonyos esetekben, például az orvoslásban, akár húsz évet is –, hogy képesítést szerezzünk egy olyan hivatásra, amelyet talán csak harminc-harmincöt évig gyakorolunk, akkor mennyit kellene tanulnunk és alkalmaznunk a tanítást ahhoz, hogy kiműveljük a hosszútűrést?

Vizsgáljuk meg, mennyire vágyunk arra, hogy úgy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt, aki szelíd és alázatos szívű volt. Az első lépés, amelyet meg kell tennünk, hogy alázatosak legyünk, mint Ő. Aztán gyakorlatba kell ültetnünk az Úr Jézus tanításait, amelyek ehhez az erényhez vezetnek. Meg kell tanulnunk őket, meg kell őriznünk a szívünkben, aztán alkalmaznunk kell őket.

Hajoljunk most Isten igéjének néhány szava fölé. Amikor az Úr Jézust hirdetjük, tudatában kell lennünk annak, hogy az Ő igéjének elutasítása egyet jelent az Ő elutasításával. Olvassuk *Máté evangéliumának 5. részéből a 21–22. verset*, és elmélkedjünk ezeken, gondolva az Ószövetség embereire és azokra a nagy bibliai alakokra, akik ezeket a tanításokat megtapasztalták: *„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj; mert a ki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki ok nélkül haragszik az ő atyjafiára, méltó az ítéletre.”*

Elmélkedve ezeken az igéken, törekedjünk arra, hogy kimüveljük az életünkben a hosszútűrést. „*A ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka! méltó a főtörvényszékre; a ki pedig azt mondja: Bolond! méltó a gyehenna tüzére.*” Ámen. Az Úr Jézus kijelenti, hogy aki haragszik, méltó az ítéletre.

Gondoljuk végig, mit jelent ez az ítélet, és mi a sorsa azoknak, akik haragszanak. Gondoljuk végig azt is, mit jelent az ítélet szó. Ideiglenes ítéletről van szó, vagy véglegesről? Elengedhetetlen, hogy megszabaduljunk a haragtól, hogy kiirtsuk az életünkből.

Az Ószövetségben a harag sújtotta az embereket, még gyilkosságig is eljutottak, és az ige azt mondja nekünk: *„Ne ölj; mert a ki öl, méltó az ítéletre.”* Az Úr Jézus azonban azt tanítja, hogy nemcsak a gyilkosság tettét, hanem magát a haragot is ki kell irtani. Ő segít nekünk levetkőzni ezt a bűnt, megszabadulni tőle.

Arra int bennünket, hogy vessük le a csalárd kívánságok miatt megromlott ó embert, ahogyan a Kolossébeliekhez írt levélben is meg van írva: tegyük le a haragot, a hiábavaló beszédet és a többit, és öltözzük fel az új embert. Öltözzük fel a hosszútűrést és a jóságot, ehhez azonban nem szabad egyenlővé tennünk magunkat Istennel. Az ó ruhát nem lehet új folttal megfoltozni; teljesen fel kell hagynunk azzal, ami volt, és elölről kell kezdenünk.

Igaz, hogy az Úr tanításainak gyakorlatba ültetése nehéz lehet. A nagy gondolatokat megértjük, de gyakran nem alkalmazzuk őket. Isten azonban nem nagyszabású dolgokat kér tőlünk; naponta szembesülünk olyan kihívásokkal, amelyek a nap bármely pillanatában haragra indíthatnak. Szintén Máté 5-ből olvasunk a 38. verstől: *„Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért, és fogat fogért. Én pedig azt mondom néktek.”* Mit jelent az, hogy *„Én pedig azt mondom néktek”*?

Nem a magunk feje szerint kell cselekednünk. Ahhoz igazodunk, amit hallunk, és nem a magunk akaratát keressük, hanem az Úr Jézus akaratát, amely egyben az Atya akarata is.

„Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak; hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. És a ki törvénykezni akar veled, hogy a te alsó ruhádat elvegye, engedd oda néki a felső ruhádat is. És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre.” Ámen. Az élet sok területét magában foglalja ez a tanítás.

Ezeknek az igeszakaszoknak az összefüggésében hányan vagyunk megszólítva azzal az intéssel, hogy ne álljunk ellene a gonosznak? Gondoljuk végig, kik tartoznak ide. Minden ember, a gyermekeinket is beleértve, ebbe a körbe tartozik? Haragudhatunk-e a gyermekeinkre, vagy sem? Gondoljuk át figyelmesen ezeket a dolgokat.

Van egy vers, amely így int: *„ne bosszantsátok a ti gyermekeiteket”*. Világos tehát, hogy nem szabad haragudnunk a gyermekeinkre. De hogyan járjunk el, amikor a gyermekünk rosszat tesz velünk? Furcsa volna nem ellenállni? Van-e elég eszközünk ahhoz, hogy úgy cselekedjünk, hogy ne kelljen eltérnünk az Úr Jézus szavától? Azt kell követnünk, amit hallunk. Itt az emberek minden csoportja benne van. És Isten megfelelő módszereket ad nekünk a cselekvéshez.

Ez a tanítás a gyermekek fenyítésére is vonatkozik. Fenyíthetjük őket. Ha azt mondjuk, hogy nem szabad ellenállnunk annak, aki rosszat tesz velünk, akkor hogyan fenyítsünk? Ilyenkor úgy tűnik, mintha a gonosz büntetne minket. A fenyítésünkbe azonban gyakran belopakodik a harag.

A harag azért jelenik meg, mert lelkünkben ellenállunk annak, aki rosszat tesz velünk. Az Úr Jézus tanítása arra indít, hogy kiirtsuk magunkból ezt az ellenálló lelkületet. *„A ki törvénykezni akar veled, hogy a te alsó ruhádat elvegye, engedd oda néki a felső ruhádat is.”* Ha Krisztus igéjét követjük, eljutunk oda, hogy Krisztus képe legyen bennünk, és elnyerjük a hosszútűrést.

Ha elkezdjük boncolgatni az Ő igéjét, és ellenállunk neki, azt sugallva, hogy kiegészítésekre szorul, mert nem fedi le az élet teljes egészét, azzal azt állítanánk, hogy az Úr Jézusnak nem sikerült mindent átfognia. Pedig sikerült. Isten útjai tökéletesek, és az Ő munkái is tökéletesek. Az Ő útját kell követnünk, amely tökéletes.

Az Úr Jézus azt tanítja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”* A hosszútűrés a Lélek gyümölcse. Igyekezzünk tehát a Lélek dolgait követni. Kövessétek a hosszútűrést, hadd legyen kincsünkké.

Ha nem műveljük ki ezt az erényt, megkérdezhetjük magunktól, hol fogunk kikötni. Felkészületlenek leszünk? A folyamat hasonló az iskolához: megtanuljuk a leckéket, felkészülünk, aztán számot kell adnunk a tudásunkról, és teljesítményünk szerint osztályzatot kapunk.

Ha néhány nap múlva elégtelent kapunk a hosszútűrés vizsgáján, meg kell kérdeznünk magunktól, tanultunk-e és gyakoroltunk-e úgy, ahogyan kellett, vagy elbuktunk. Az iskolában az a diák, aki elégtelent kap, ismét vizsgáznia kell. Ugyanígy lelki életünkben is ki kell tartanunk, és fejlődnünk kell.

Ha sikerrel járunk, magasabb szintre lépünk, megmutatva, hogy tanultunk valamit a hosszútűrésből, amelynek sok oldala van. El kell jutnunk a végéig, hogy olyan hosszútűrők legyünk, mint az Úr Jézus. A béketűrésnek tökéletes munkát kell végeznie bennünk, hogy tökéletesek legyünk.

Amikor eljön a próba napja, örülnünk kellene, mert ez alkalom arra, hogy megmutassuk: tanultunk, és jelen voltunk az *„iskolában”*. Még ha nem is kapjuk meg mindig a legjobb jegyet, az a fontos, hogy átmenjünk.

Fontos, hogy emlékezzünk a magvetőről szóló példázatra, amely azt mondja, hogy az élet gondjai megfojthatják az igét, amelyet a szívünkben kellene megőriznünk, hogy gyümölcsöt teremjen. A

gondok elfojthatják az igét, és megakadályozhatják, hogy a Lélek gyümölcsének részévé váljék. A Lélek gyümölcséhez hozzátartozik a hosszútűrés, és az a célunk, hogy az Úr Jézus képe legyen bennünk. Ezért hirdette Pál az Úr Jézust, és ezért hirdetjük mi is az embereknek.

Az Apostolok cselekedeteiben azt olvassuk: *„Megaláztatásában az ítélete elvétetett.”* Amikor azt kérdezi a komornyik: *„Kiről mondja ezt a próféta? Magáról, Ésaiásról, vagy valaki másról?”*, valójában az Úr Jézusról van szó. A mi megaláztatásunkban hagyjuk, hogy ítéletünket az formálja, amit Tőle hallunk, még ha ez nehéznek tűnik is.

Ez a folyamat nem foszt meg minket a függetlenségtől vagy a gondolkodás jogától, sőt éppen ellenkezőleg: arra vezet, hogy helyesen gondolkodjunk, hogy magunkévá tegyük Isten gondolkodásmódját. Segítsen meg az Úr titeket is, engem is, mert mindegyikünknek megvannak még a maga hiányosságai.

Saját tapasztalatomból mondhatom, hogy megtörténhet: rajtakapjuk magunkat azon, hogy gyakran szem elől tévesztjük a hosszútűrés szükségességét, és arra eszmélünk, hogy nem tanúsítottuk. És nemcsak a hosszútűrésről van szó, hanem gyakran még a türelem is hiányzik belőlünk.

Elengedhetetlen, hogy a béketűrés tökéletesen elvégezze a munkáját, hogy kifejlődjön bennünk a hosszútűrés képessége. Isten igéje szerint a Lélek gyümölcse a hosszútűrés, nem csupán az egyszerű türelem. Ámen.

Sursa: *Megaláztatásában az ítélete elvétetett* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/megalaztatasaban-az-itelete-elvetetett